

FÄRGEN OCH FORMEN VERKAR I SYMBIOS

Yvonne Eklöf är hemma i sitt språk av starka färger jämte siluetter och konturer som sitter säkert. Vägen dit är ett ständigt utforskande, där hon vrider och vänder, målar över, möblerar om, flyttar motiv, tar ett steg tillbaks, granskar och låter tiden smälta bilden.

Yvannes ateljé andas färg. Överallt starka sjok, ibland tydligt avgränsade, ibland smygande utfasade eller bara som en aning i något färglager längre in.

Hennes bilder är varken abstrakta eller figurativa. Det är sammansatta berättelser av odefinierade landskap, boningar, siluetter av djur, folk och olika liv. Inbördes beroende av varandra och färgen.

– Motivet är den punkt jag utgår ifrån men det jag ständigt söker är uttrycket och känslan i målningen, där jag skrapar och letar i färgerna efter formerna, förklarar Yvonne som föredrar att arbeta i akryl.

– Den passar mitt sätt att måla, torkar snabbt och går fint att måla i lager på lager och bråka med. En arbetsprocess där det hela tiden händer saker. Oljan däremot tvingar mig att stanna upp när jag kanske inte vill.

Hon utgår från den där växelverkan mellan färg och form, jämte alla olösta gåtor. Som en forskare med frågeställningen klar är det själva undersökandet som driver henne.

– Jag målar av lust nyfikenhet och intresse. I en idé eller en färg finns landskapet med som en startpunkt, förklarar Yvonne.

– Och jag försöker att inte vara så kritisk och bedöma bilden under tiden jag målar och tänker inte heller på att någon ska betrakta målningen. Det jag är ute efter att berätta, gör jag i det stadiet bara för mig själv, tillägger hon.

– Men jag är fortfarande ödmjuk inför att människor tycker om mina bilder.

Hon ser sina målningar som berättelser med många lager på vägen. Räds inte att måla över, där det som göms under blir en del av historien, hon flyttar former och motiv, ändrar riktning och väg. Medan det blir lämningar i varje skikt.

– Där inverkar tiden. De behöver vila, så fortsätter jag på dem senare, säger Yvonne som alltid har tre-fyra målningar igång samtidigt.

– För mig är måleriet inre lycka, konstant spännande och berikar mig som människa, säger hon med värme medan hon bläddrar bland målningarna som står längs väggarna i väntan på att bli färdigmålade.

Ytterst vill hon överraska sig själv, finna nya vägar, samtidigt som hon är helt trygg och bottnad i det språk hon hittat i sitt måleri.

– Så min värld, mitt eget språk och mitt uttryckssätt blir samtidigt min väg för att hitta nåt nytt. Då måste man våga måla över och förstöra för att ge sig ut på okänd mark.

– Det handlar om att släppa kontrollen. Att inte längre ha någon aning om vad man håller på med, att lämna trygghetszonen. Då kan det hända oväntade saker och den känslan ska man våga vara i, för har man full koll och bara upprepar sig, sker ingen utveckling.

Yvonne har tecknat och målat så länge hon kan minnas, även om vägen till konstnärsyrket var krokig. Med olika jobb, bland annat som teatermålare på Stora teatern i Göteborg innan hon gick på Hovedskous målarskola i tre år.

– Men det var först i mitten på 90-talet som jag kände mig hemma i måleriet på allvar. Sen dess har jag tecknat och målat mer kontinuerligt.

– Får jag inte måla blir jag rastlös och konstig. Då skickar familjen hit mig, säger hon med ett skratt.

I ateljén söker hon det där tillståndet av koncentrerat arbete då världen runtomkring bleknar, när allt flödar på och hon blir ett med färgerna.

– Då sitter allt intuitivt i handen och när man väl är där, känns det som allt fungerar, det är dit man vill hela tiden.

För Yvonne är måleriet lika med livet. Ett elixir, ett bränsle för vidare färd framåt. Hon ler och tillägger att ett liv utan färg inte är något liv.

Och med en alldeles egen känslighet och färggehör, söker hon den där kontakten.

– När färgen börjar sjunga då är jag nöjd.